

FORUM

6501 Lansing Ave.
Cleveland, OH 44105
216-883-2828
e-mail: forumpacc@yahoo.com
www.naforumcle.com

POLISH-AMERICAN

John Paul II

CULTURAL CENTER

February 2018, No. 2/182

Luty 2018, Nr 2/182

Dig deeper... and read "Resisting Happiness"

The season of Lent is a Catholic liturgical season consisting of forty days of fasting, prayer, and penitence beginning on Ash Wednesday and concluding at sundown on Holy Thursday. We get used to thinking of Lent as a time "to give up something". Not to eat meat at a time when so many of us are vegetarian, for example, is not a big thing, right? Let's dig deeper... Today we understand that it is not about giving up meat or chocolate anymore! Throughout history Christians have found prayers, fasting, and almsgiving to be an important part of renewal. Many Catholics now add something during Lent rather than giving up something, either to address personal habits that need work or to add some outreach to others in need.

Today we live in a world of business, selfishness, terrorism, and violence. Life can be so challenging on a regular basis. It is easy to ignore the deep meaning of Lent because we are busy with life! It is easy to attend church because it is only 45 minutes of our time but it is much harder to slow down and reflect on our everyday life. When was the last time you paused to really think about your life? Don't give up chocolate for Lent this year but slow down in your life and look at the most important things: people, feelings, spiritual connection... Why don't you give up 10 minutes a day to reflect on your life?

How lazy are we in our relationships? What kind of load do we carry around the house? How about our spiritual practice? Do we put in the time and effort to grow and expand, or do we just pay it lip service?

What about the other areas of our life? Are we continuing to grow mentally, emotionally, physically? Do we practice discipline and put out the effort to make our time count? Sloth is the thief of time.

Fasting... What can we do differently? Desserts, Facebook, gossip are all good things to stay away from, but why not take it a step further? Make a commitment to a note or email once a week to someone in your life who inspires your faith. Give up your personal time and do something for others. Commit to Sunday dinners with your family, and... be present. "Fast" from yourself and give to others.

During this time of reflection, I want to recommend a book by Matthew Kelly, *Resisting Happiness*. It is a dynamic story about why we sabotage ourselves, feel

overwhelmed, set aside our dreams, and lack the courage to simply be ourselves. The author of the book is asking the reader tons of simple but uncomfortable questions. Are you happy? Are you overwhelmed? Do you procrastinate? Do you sometimes feel like you are your own enemy? Are you ignoring your needs? Do you feel that your life lacks meaning and purpose? Do you find yourself avoiding the real issues in your life and focusing on the superficial? What is resistance? Have you lost the courage to truly be yourself? In the pages of this book we learn not only what resistance is, but we get the sense how to recognize and conquer it in our own life. The book shows us that it is resistance that stands between us and happiness. The first goal of the book is simply to give resistance a name. Once we name it, we see it differently. The first lesson of the book I personally absorbed is that you never defeat resistance once and for all. It is a daily battle.

It's time to stop resisting happiness, the author of the book writes. Do you worry about things you have no control over? Worry destroys happiness. Do you compare yourself with others in an unhealthy way? Comparison is a destroyer. Do you buy things you can't afford and don't need? Debt is a destroyer of happiness and a creator of stress. Gossip, laziness, fear, excuses, negative thinking, ingratitude, and jealousy all destroy happiness. This simple book, in my opinion, is a fantastic guide to help in the process of reflection during the Lenten season. In the pages of the book I found the sentence: "If you want to be an interesting person, read books." I encourage all of my readers to spend time with Matthew Kelly's new book.

When we are busy because...we are busy, we miss the things as they are, we miss people in our life, we don't reflect. Lent just came and lent will go and if we are not careful we miss it (just as we've missed other Lents) because we're busy with other things. And those "other things" don't make us happy... an we really afford to "resist happiness"? We are all hungry for something. Resistance hates action. If we are not satisfied with our everyday life, every single moment is a chance to turn it all around.

This is just a start! Don't give up chocolate for Lent this year! Let's live Lent lovingly and make this the best season of reflection ever!

Sincerely, Agata Wojno

February 2018

2018 LETTER TO THE MEMBERS OF PACC

Dear Fellow Polonian,

It is once again time to renew your membership in the Polish-American Cultural Center honoring St. John Paul II. For those who are not members of the Center, we hope you will join us in our mission to preserve and promote Polish culture and traditions in the Cleveland area. It is now possible to make donations and pay for your membership dues through PayPal.

In 2017 the Center has achieved another successful year. We continued celebrating events such as Polish Constitution Day and Independence Day. The Constitution Day celebration was held once again at the Kościuszko Monument next to the Cleveland Museum of Art. The Constitution Day Parade was held on April 30 commencing for the first time at our Heritage Garden. It was a rousing success. Our collaboration with Cleveland State University and Polish organizations is growing stronger benefiting each organization. This year we hosted three distinguished visitors at the Center: His Excellency Piotr Wilczek, the Polish Ambassador to the United States, Mr. Jan Dziedziczak, Deputy Minister of the Republic of Poland and Mr. Maciej Golubiewski, Consul General in NY. The Polish Consulate from New York has also used our Center for the purpose of renewing Polish passports and saving the owners of the passports the cost of traveling to New York.

Young people of the Center organized last year Kulig, a celebration of winter; it was well attended by all ages, but the children had a particularly good time with horse buggy ride and variety of games. Also, Rooms to Let organized by Slavic Village Development utilized our Heritage Garden as their event epicenter with music, food and art display.

We had our usual programs such as picnics, dances, raffles and lunches, including traditional Wigilia, Święconka, Thanksgiving Dinner and Sylwester. So, you see that our programs are multi-dimensional as we try to reach wider audiences.

The museum continues to attract visitors who compliment us on its quality. We are also pleased to have hosted several student and senior citizens groups.

The publication *FORUM*, in addition to having the unique articles from our own authors, is key in communicating with our members.

The design of our major project, the construction of an entrance from the Heritage Garden to the Center was completed but the construction of the entrance was set aside since the construction costs turned out to be prohibitive. In turn we made a decision to proceed with the construction of the Heritage Garden within our financial boundaries.

We are scheduling a number of exciting events for 2018 and will collaborate with other organizations to provide Polonia with a venue to serve as a hub of Polish-American life in Northeast Ohio. The Polish-American Cultural Center is presently spearheading a drive to install a monument of St. John Paul II in the Polish Section of the Cultural Garden. The project is scheduled to be completed during 2018 in time to celebrate 100 anniversary of Poland regaining its Independence. We hope the entire Polish community will participate in this project with tax deductible donations specified for this purpose.

Our financial position is good. We ended the year breaking even. We have no debt and our Museum Endowment Fund at the Cleveland Foundation remained stable. We presently receive interest payments from the Endowment Fund, which is designated for the maintenance of the museum. The museum account had a positive income due to two sizable donations for the construction of the Heritage Garden.

The Center relies on the membership dues to cover approximately half of its operating expenses. The remainder comes from the donations and income earned from fund-raising events. We are very fortunate to have a core of dedicated people, who work tirelessly without remuneration, to make these successful. We owe them our gratitude for contributing to the success of the Center.

We appreciate the fact that not everyone can devote the time and energy as our volunteers. However, you can show your appreciation and support by renewing your membership, becoming a member, or making a donation for our special projects. Lastly, we also challenge each one of you to recruit a new member for our organization.

Thank you.

Gene Bak

Andrzej Stepień

Luty 2018

Szanowni Państwo, Członkowie i Przyjaciele Centrum!

Od początku istnienia naszego Centrum, każdego roku w tym czasie zwracamy się do każdego z osobna z uprzejmą prośbą o odnowienie składki członkowskiej Polsko-Amerykańskiego Centrum Kultury im. Jana Pawła II. Osoby, które nie są jeszcze członkami naszej organizacji, gorąco zachęcamy, aby przyjmując członkostwo aktywniej włączyły się w misję zachowania i promocji polskiej kultury i tradycji w Cleveland. Mamy nadzieję, że z każdym rokiem będzie nas coraz więcej dzięki Państwa aktywności. Uprzejmie informujemy też, że od pewnego już czasu mamy dodatkową możliwość wpłacania donacji i uiszczania składek członkowskich poprzez system PayPal.

Znowu możemy powiedzieć, że miniony rok 2017 był bogaty w wiele ciekawych wydarzeń i poprzez to bardzo udany. Jak co roku, uroczyste obchodziliśmy rocznice ważne w historii Polski – ustanowienie Konstytucji 3 Maja, czy Dzień Niepodległości. Dzień Konstytucji, podobnie jak w ubiegłych latach, świętowaliśmy przy Pomniku Tadeusza Kościuszki, usytuowanym obok Muzeum Sztuki w Cleveland. Samą paradę 3-Majową, odbywającą się w niedzielę 30 kwietnia, rozpoczynaliśmy, po raz pierwszy w historii, w naszym Ogrodzie Dziedzictwa; możemy to określić jako wymowny sukces. Nasza współpraca z Cleveland State University i polskimi organizacjami stale się umacnia, z korzyścią dla nas wszystkich.

W minionym roku w Centrum gościliśmy trzy znamienite osobistości: Piotra Wilczka, ambasadora Polski w Stanach Zjednoczonych, Jana Dziedziczaka, wiceministra Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej oraz Macieja Golubiewskiego, Konsula Generalnego Polski w Nowym Jorku. Nasze Centrum też posłużyło temuż Konsulatowi do odnowienia polskich paszportów dla wielu naszych rodaków, pozwalając im zaoszczędzić czas i pieniądze związane z konieczną podróżą do Nowego Jorku.

Po raz pierwszy ubiegłej zimy nasza młodzież z Centrum zorganizowała bardzo udany kulig, w którym uczestniczyło wielu przedstawicieli różnych pokoleń, ale najbardziej zadowolone były dzieci, mające wielką frajdę z jazdy konnymi saniami; każdy z uczestników mógł znaleźć coś dla siebie, bez względu na wiek. Wielką popularnością cieszył się specjalny program zorganizowany przez Slavic Village na terenie naszego Ogrodu Pamięci; prezentowane były różne wystawy artystyczne, było sporo dobrej muzyki jak i dużo różnych i smacznych potraw.

Tradycyjnie też, jak co roku, organizowaliśmy nasze pikniki, potańcówki i zabawy połączone z loterią, nie mogło zabraknąć coniedzielnego spotkania przy stole ze smakowitym menu; każdego roku wielkim powodzeniem cieszą się nasze uroczyste obiady z okazji Wigilii, Święconki Wielkanocnej, Święta Dziękczynienia, jak i Bal Sylwestrowy. Łatwo chyba dostrzec, że nasz zróżnicowany program stara się wyjść naprzeciw zapotrzebowaniom społeczności polonijnej i przyciągnąć jak największe spektrum gości.

Nasze Muzeum cieszy się coraz większym zainteresowaniem, a odwiedzający je nie szczędzą pochwał. Szczególnie cieszą nas wizyty uczniów i studentów, jak też zorganizowanych grup osób w starszym wieku.

Nasze czasopismo *FORUM*, wypełniane artykułami polonijnych autorów jest ważnym elementem komunikacji z członkami Centrum i z Polonią.

Oczywiście, mamy ambitne plany na rok 2018. Najważniejszym zadaniem jest budowa przejścia z Ogrodu Dziedzictwa do budynku Centrum. Prace nad tym projektem są już zakończone, a tempo jego wykonania będzie dostosowywane do naszych możliwości finansowych. Co ważne, podjęliśmy decyzje o kontynuowaniu prac w Ogrodzie Dziedzictwa, na co obecnie pozwalają nam nasze finanse; za każde wsparcie tego dużego dzieła będziemy bardzo wdzięczni.

Na ten rok zaplanowaliśmy również szereg ciekawych imprez z myślą o tym, że Centrum jest i pozostanie ośrodkiem polsko-amerykańskiego życia w tej części Ohio. Obecnie też nasze Centrum Kultury kupia siły nad instalacją pomnika Sw. Jana Pawła II, który będzie usytuowany w polskiej sekcji w międzynarodowych Ogrodach Kultury. Celem naszym jest zakończenie tych prac w tym roku, aby też w ten sposób uczcić 100-lecie odzyskania Niepodległości Polski. Mamy nadzieję, że cała Polonia włączy się w ten projekt, którym chcemy podkreślić, iż nasz Wielki Rodak jest dumą naszego Narodu. Przypominamy, że dotacje zarówno na ten projekt jak i na Centrum, nie są obciążone podatkiem.

Chcemy zaznaczyć, że jesteśmy w dobrej kondycji finansowej. Ubiegły rok zakończyliśmy z niewielkim zyskiem. Nie mamy żadnych długów, fundusz finansowania muzeum wygląda dobrze, dywidendy z tego funduszu dają stabilizację i wspomagają bieżące utrzymanie muzeum. Znacząco wzmocniło się konto muzeum dzięki dwu pokaznym donacjom przeznaczonym na budowę Ogrodu Dziedzictwa.

Przypominamy, że składki członkowskie pokrywają około połowy kosztów utrzymania Centrum. Pozostała część finansowana jest z dotacji i z dochodów z naszych imprez. Błogosławieństwem dla nas są nasi wolontariusze, którzy ofiarnie i z wielkim poświęceniem pracują na rzecz naszego Centrum; głównie dlatego nasze imprezy są dochodowe. Jesteśmy niezmiernie wdzięczni za ich wkład w stabilną egzystencję naszej organizacji. Zdajemy sobie sprawę z tego, że nie każdy może poświęcić swój czas i energię dla pracy społecznej, ale za każdy gest dobrej woli na rzecz Centrum będziemy bardzo wdzięczni. Na wiele sposobów każdy może mieć swój udział w działalności Centrum, czy to poprzez stanie się nowym członkiem, czy wznowienie członkostwa, lub dotację na konkretny cel. Prosimy o zachęcanie swoich znajomych do przyjęcia członkostwa w naszym Centrum. Wspólnymi siłami możemy osiągnąć wiele!

Dziękujemy!

Eugeniusz Bak

Andrzej Stępień

Joseph Hart

O podejmowaniu decyzji...

Wychodzę z baru i widzę w odległości około dwudziestu metrów taką scenę: dwóch wyrosniętych młodzieniaszków wrywa kobiecie torebkę i zaczyna uciekać. Kobieta stoi oszołomiona, na ulicy poza mną nie ma prawie nikogo, zaczyna się robić ciemno, nie znam tej dzielnicy (umówiłem się z kolegą na spotkanie w jakieś ważnej sprawie, ale on zadzwonił w ostatniej chwili, że nie może przyjść) a ja muszę podjąć decyzję. Czy mam gonić za złodziejami, czy podejść do kobiety i jej pomóc, czy po prostu odwrócić się i pójść w inną stronę? Co robić? Nie ma nikogo, kto mógłby mi udzielić rady... Wszystko to trwa nie więcej niż parę sekund, ale decyzja, którą podejmę, na pewno jest wypadkową tego jak zostałem wychowany, kim jestem i może zmienić bieg mojego życia i osób biorących udział w tym zajściu. Takich zdarzeń w naszym życiu na pewno było (i będzie) wiele, może nie aż tak drastycznych, ale życie nie oszczędza nas przed sytuacjami, kiedy musimy podejmować decyzje, często za siebie i innych.

Dlaczego akurat teraz piszę o procesach związanych z podejmowaniem decyzji? Otóż teraz, kiedy moje życie bardziej przypomina wczasy niż codzienną gonitwę (kto wie za czym), często zastanawiam się nad losem moich bliskich i swoim, i pytam siebie jak do tego doszło, że jest tak a nie inaczej? Poza tym wpadła mi w ręce książka Gerda Gigerenzera pod tytułem „Jak podejmować dobre decyzje”. O książce tylko tyle, że według Gigerenzera żyjemy w świecie, w którym podejmowanie decyzji ryzykownych jest nie do uniknięcia. Autor książki jeździ po świecie i uczy wszystkich, którzy go chcą słuchać, jak podejmować decyzje. Jego słuchacze to szerokie spectrum, począwszy od dzieci szkolnych a skończywszy na lekarzach i bankierach. Zdaniem autora książki, gdybyśmy wiedzieli więcej o prawdopodobieństwie ryzyka, podejmowalibyśmy lepsze decyzje. Na pewno jest w tym dużo racji, sprawa jest jednak dosyć skomplikowana...

Zacznijmy od tego, że zdecydowana większość z nas, kiedy przychodzi do podejmowania decyzji,

wychowywana jest tak, aby polegać na innych. Rodzice decydują o tym, co mamy jeść, w co się ubierać, do jakiej szkoły mamy pójść... I jest to naturalne i normalne, bo niby skąd mamy to wszystko wiedzieć? Przychodzimy przecież na świat bezbroni i nasze przetrwanie zależy od rodziców. Kiedy już jesteśmy na tyle rozwinięci, że zaczynamy się rozglądać i zadawać pytania, odpowiedzialność za nasz dalszy rozwój spada na naszych najbliższych, bo do nich zwracamy się z pytaniami. Jeżeli będą mieli wystarczająco cierpliwości, ochoty i wiedzy aby zaspokoić naszą ciekawość, wtedy zaczniemy rozumować i rozwijać się dalej. I znowu trzeba tu zwrócić uwagę na to, że to nie jest takie proste. Duży wpływ mają tu także: kultura społeczna, warunki i zamożność rodziny w której rośniemy. Podobnie jest także w przedszkolu i szkole. Jeżeli nauczyciele i wychowawcy znajdą dla nas czas (wyobraźmy sobie tutaj trzydziesto-osobową klasę) to będziemy coraz „mądrzejsi”. Ta mądrość ma nam pomóc w późniejszym okresie naszego życia. Przy okazji wbija nam się w głowę (i nie tylko w głowę), co wolno, a czego nie... Tylko tego jak podejmować decyzje jakoś nikt nas nie uczy. Czy tak powinno być? Czy nie lepiej polegać na innych, na uznanych autorytetach, niż po prostu chować głowę w piasek? Prędzej czy później dowiadujemy się, że życie właściwie polega na podejmowaniu decyzji i radzeniu sobie z ich skutkami.

Jeśli chodzi o mnie to jakoś nigdy nie miałem specjalnego szacunku dla „uznanych” autorytetów. Głównie dlatego, że chciałem wiedzieć dlaczego tak, a nie inaczej, a zbywające wyjaśnienia nigdy mnie przekonywały. Im bardziej dorastałem tym bardziej rozumiałem, że większość ludzi jest naśladowcami, a ci którzy prowadzą (czyli liderzy) na ogół mają jakiś ukryty „interes” w tym co robią. Nie miałem ambicji lidarskich, ale owcą też nie byłem. Bardzo wcześniej podjąłem decyzję żeby zostać optymistą. Kiedy się jest optymistą „życie jest piękne”, łatwiej nam przechodzić trudne momenty w życiu, i częściej można znaleźć ziarenka radości nawet podczas szalejącej burzy. Zrozumiałem też, że często to, co nam się może wydawać słuszną decyzją, dla innych może oznaczać błędną, a nawet zdradziecką.

Kiedy przychodzi do podejmowania trudnych decyzji kładę przed sobą czystą kartkę papieru i staram się napisać co jest za, a co jest przeciw. Gwarancji oczywiście nie ma, bo nawet gdy podejmę słuszną decyzję los może tak pokierować sprawą, że przegram. Jednak im więcej wiem na dany temat, tym większa jest szansa na to, że podjęta decyzja będzie wygraną. Czasami bywa też tak, że decyzje musimy podejmować w mgnieniu oka, nie ma czasu na rozumowanie. I wtedy z pomocą przychodzi nam instynkt. Pomocni w podejmowaniu decyzji mogą też być mądrzy przyjaciele, którzy potrafią być bezstronni i szczerzy w swoich poradach. Kiedy jednak argumenty za i przeciw są wyrównane znowu musimy polegać na naszym instynkcie.

Podsumowując, dobrze jest mieć bliskich przyjaciół, orientować się w życiu społeczeństwa w którym się obracamy, ale musimy się także nauczyć ufać swoim instynktom. Jeżeli zaś chodzi o początkową scenę, to ja starałbym się pomóc kobiecie w tarapatkach, bo to uważałbym za najważniejsze w tej sytuacji. Ciekawy jestem jak postąpiłby tu czytelnik Forum. Gdyby ktoś miał ochotę odpowiedzieć na to pytanie zapraszam do zajrzenia na stronę internetową Forum.

Making a Decision

I am leaving a bar and see at a distance of about twenty meters the following scene: two overgrown adolescents pull a purse from a woman and start to run away. The woman stands stunned, there is hardly anyone in the street besides me, it is getting dark, and I do not know this neighborhood (I made an appointment with a friend to meet on some important matter, but he called at the last minute to say he could not come), and I have to make a decision. Should I run after the thieves, approach the woman and help her, or simply turn around and go in a different direction? What should I do? There is nobody who can give me advice... All this takes no more than a few seconds, but the decision I'll make will definitely be the result of how I was brought up and who I am, and it can change the course of my life and people involved in this event. There will certainly be many such events in our lives, maybe not as drastic as

this, but life will not save us from situations when we have to make decisions, often for ourselves and others.

Why am I writing about decision-making processes just now? At this point, when my life is more like a holiday than a daily race (who knows after what), I often wonder about the fate of my relatives and my own fate, and I ask myself how things happened one way and not differently? In addition I got a hold of Gerd Gigerenzer's book (in English) "Risk savvy: How to make good decisions". According to Gigerenzer, we live in a world where making decisions that we know are risky is inevitable. The author of the book travels around the world and teaches all who want to listen to him, how to make decisions. His listeners are a wide spectrum, ranging from school children to physicians and bankers. According to the author, if we knew more about the probability of risk we would make better decisions. For sure this has lots of merit, but the matter is quite complicated...

Let's start with the fact that the vast majority of us, when it comes to decision-making, are brought up to rely on others. The parents decide what to eat, what to wear, what school we're to go to. And that is natural and normal, because how should we know all this? We come to the world defenseless and our survival depends on our parents. Once we are developed enough to start to look around and ask questions, the responsibility for our further development falls on our loved ones, because we turn to them with questions. If they have enough patience, willingness and knowledge to satisfy our curiosity, then we will start to reason and develop further. Again we have to pay attention to the fact that this is not so simple. The social culture, conditions and wealth of the family in which we grow are also a major influence here. Similarly, if teachers and educators in kindergarten and school find time for us (imagine a thirty-person class) then we will be "wiser". This wisdom is to help us later in our lives. In the meantime they hammer into our heads (and not only into heads) what is allowed, and what is not, what we can do, and what not. Only somehow nobody teaches us how to make decisions. Should it be so?

Is it not better to rely on others, on recognized authorities, or just hide your head in the sand? And yet... Sooner or later we learn that life is actually about making decisions and dealing with their effects.

As for me, I have never had a special respect for "recognized" authorities. Mainly because I wanted to know why it should be so, and not differently, and brushed off explanations never convinced me. The older I got, the more I understood that most people are followers, and those who lead (leaders) generally have some hidden "interest" in what they do. I did not have leadership ambitions, but I was not a sheep. I made the decision very early to become an optimist. When you are optimistic "life is beautiful", it is easier to pass difficult moments in your life, and you can often find grains of joy even during a raging storm. I also understood, that many times what may seem to us the right decision for others can mean a wrong, and even a treacherous decision.

When it comes to making difficult decisions I put a blank piece of paper in front of me and try to write what is for and what is against. There is of course no guarantee, because even when I make the right decision fate may so manage the case that I will lose. However, the more I know about a given topic, the greater the chance that this will be a winning decision. Sometimes it also happens that decisions must be made in the blink of an eye, there is no time for reasoning. And then instinct comes to our aid. Wise friends who can be impartial and honest in their advice can also be helpful in making decisions. However, when the pros and cons balance out we must again rely on our instinct.

In summary, it is good to have close friends, to know what is going on in the society in which we live, but we must also learn to trust our instincts. As for the decision at the beginning of this article, I would try to help the woman in trouble, because I would consider it the most important in this situation. I wonder how the Forum reader would act in this situation. If anyone would like to answer this question, I invite you to take a look at the Forum's website.

Stanisław Kwiatkowski

Specjalne party

Zwykle nie piszemy o prywatnych przyjęciach w Centrum. Tym razem zrobimy jednak wyjątek, a to z powodu głównego gościa, Sean'a Martina. Było to jego przyjęcie urodzinowe.

Stali bywalcy Centrum znają Sean'a. Zawsze cichy, spokojny, jakby nieśmiały, z uwagą wypowiadający swoje myśli. Członkowie redakcji „Forum” znają go już od wielu lat. Byłem obecny przy powstawaniu naszego pisma i Sean był chyba zawsze z nami, od samego początku. Pisze do „Forum” niezbyt często, ale jego ogromnym wkładem jest tłumaczenie tekstów z polskiego na angielski. Redagowanie pisma jest zawsze trochę zwariowane. Często dzwoniłem do Sean'a w ostatniej chwili: – Ratuj – proszę – to tłumaczenie potrzebne na wczoraj.

Niekiedy odmawiał, ale wiedziałem, że zawsze był to jakiś ważny powód, a było tych powodów wiele. CV Sean'a to kilka stron wypełnionych drobnym drukiem: doktor (PhD) historii, wykładowca uniwersytecki, autor kilku książek, wielu artykułów i prezentacji naukowych, współpracownik szeregu instytucji zajmujących się historią. Jest się czym pochwalić, a ja dopiero po kilku latach znajomości dowiedziałem się, że Sean jest szacownym naukowcem. Skromność doprawdy, ale wyjątkowa. A przy tym warto dodać, że nasz Solenizant mówi dobrze po polsku. Część swoich badań naukowych prowadził w Polsce i jak wieść wśród znajomych niesie, wkrótce znowu się tam wybiera.

Sean'a nie sposób nie lubić – spokojny, zrównoważony, często uśmiechnięty, wsłuchujący się uważnie w słowa rozmówcy. Nikt nie był więc zaskoczony, gdy na przyjęciu pojawiło się ponad sto

osób. I, jak zwykle przy tego rodzaju okazjach, trochę przemówień, oczywiście uroczyste odśpiewanie „Happy Birthday” i „Sto lat”, nawet niejednokrotnie, ale to dopiero po kilku szklaneczkach wina.

Należy w tym miejscu wspomnieć też doktora, i to habilitowanego, partnera Sean’a, Ryszarda Romaniuka, aktywnego członka Centrum i redakcji „Forum”. On to wszystko organizował, załatwiał i zapraszał. A wyszło znakomicie, bo oprócz szanownych gości, wśród których było wielu przedstawicieli clevelandzkiego środowiska naukowego, na stołach pojawiły się wytworne zakąski, a w barze serwowano zaskakująco dobre wino. Furorę zrobiła też orkiestra. Zespół „Harmonia” złożony z profesjonalnych muzyków z Europy Środkowo-Wschodniej od pierwszej chwili zaskoczył wszystkich poziomem gry i rodzajem muzyki. A grali utwory z całego obszaru tej części świata – polską, słowacką, czeską, węgierską, ukraińską, żydowską i nie wiem, jaką jeszcze. Dość powiedzieć, że mój wielce szanowny przyjaciel, pan Kuba Wiśniewski ganiał mnie po sali, żeby wzruszony, ze łzami w oczach, powiedzieć mi kolejny raz, jak orkiestra pięknie gra, i że już dawno nie słyszał tak pięknie granej polskiej muzyki ludowej i tej popularnej. I rzeczywiście, było czego posłuchać.

Na koniec, jeszcze raz pozwolę sobie złożyć Sean’owi z okazji pięćdziesiątych urodzin Najserdeczniejsze Życzenia Wszystkiego Najlepszego, prosząc jednocześnie P.T. Czytelników „Forum” o dołączenie się do tych życzeń, bo składamy je wyjątkowemu człowiekowi i wyjątkowemu przyjacielowi Polonii.

Elżbieta Ulanowski

Nagroda Księżnej Asturii dla Adama Zagajewskiego

W październiku 2017 roku odbyło się w Hiszpanii uroczyste wręczenie Nagrody Księżnej Asturii naszemu poecie i prozaikowi Adamowi Zagajewskiemu. Na uroczystość przybyło 2000 czytelników i 11 poetów hiszpańskich. Znalazłam przemówienie, które nasz literat wygłosił podczas

ceremonii odbierania nagrody w Oviedo. Ponieważ wydaje się ono interesujące dla nas wszystkich, pewne wybrane fragmenty wypowiedzi Adama Zagajewskiego powtórzę w oryginale.

Poezja jest najmniej techniczną ze sztuk, bierze się nie z warsztatu, nie z teorii, nie z nauki (choć wykształcenie nikomu nie zaszkodzi, nawet poecie), tylko z niedającego się przewidzieć i zaplanować poruszenia umysłu i serca.

Nie wiemy czym jest poezja. Każde pokolenie stwarza własną wizję poezji, chociaż dochowuje wierności pewnym tradycyjnym formom, nie zrywając ciągłości procesu, który zaczął się jeszcze przed Homerem i trwa do naszych czasów.

W dzisiejszym świecie wszyscy chcą mówić tylko o zbiorowości i o polityce, i jest to pewnie ważne. Ale przecież istnieje też pojedyncza dusza ze swoimi troskami, ze swoją radością, ze swoimi rytuałami, ze swoją nadzieją, wiarą z olśnieniem, którego czasem doznajemy, lecz na co dzień żyjąc nie w kolektywie, tylko w samotności.

Nie trudno zauważyć, że jesteśmy w momencie mało sprzyjającym poezji. Systematycznie topnieje publiczność poetyckich wieczorów literackich.

Poezja jest niemodna, modne są grube powieści kryminalne, biografie tyranów, amerykańskie filmy i brytyjskie seriale telewizyjne. Polityka jest modna. Moda jest modna. Modne są relacje, nie modna jest substancja. Modne są wąskie spodnie, suknie w kwiaty, perły na ubranych, czerwone swetry, płaszcze w kratę, srebrne botki i ozdobione jeansy.

Modne są rowery i hulajnogi, maratony i półmaratony, nordic walking, niemodne jest zatrzymanie pośrodku wiosennej łąki i zamyślenie. Bezruch, mówią lekarze, jest groźny dla zdrowia. Moment zamyślenia jest niebezpieczny dla zdrowia, trzeba biegać, trzeba uciekać prze sobą.

Odkryliśmy dwoistość świata - z jednej strony wyobraźnia, z drugiej oporna realność listopadowego poranka, kiedy opadły już wszystkie liście z drzew. Długo nie wiedziałem, co jest ważniejsze czy to co jest, czy to czego nie ma. Ludzie jadący do pracy wczesnym rankiem,

niewyspani mężczyźni i kobiety, które drzemały w autobusie, czy raczej rzeczy ukryte, muzyka i księżyc, miasta, których już nie ma, obrazy dawnych i nowych mistrzów w muzeach. I potrzebowałem wielu lat żeby zrozumieć, że żyjemy w wiecznej ambiwalencji - trzeba wziąć pod uwagę obie strony tego nierównego dualizmu, nie wolno zapominać o cierpieniu ludzi i zwierząt, o złości, które jest o wiele bardziej trwałe i przebiegłe niż marzenie.

Nie wolno zapominać o złości, o niesprawiedliwości, która wciąż zmienia kształt, o przemijaniu, ale także o radości, o przeżyciach ekstatycznych, których nie przewidują opasłe podręczniki teorii politycznej czy socjologii.

Kiedy byłem dzieckiem Hiszpania wydawała mi się krajem odległym i wspaniałym, krajem Don Kichota, rycerzy i księżniczek... Dzisiaj jestem tutaj, w Asturii, gościem księżniczki - nie mogę się temu nadziwić. Jak widać wszystko się zmienia, ale nic się nie zmienia.

Okazuje się, że mam w Hiszpanii wiernych, uważnych czytelników. To najlepsze, co może się zdarzyć autorowi książek, obojętne czy to są zbiory wierszy, czy powieści.

Nagrodę tę ufundowano w 1981 roku i przyznawana jest w ośmiu dziedzinach. Wcześniej otrzymali ją dwaj Polacy: Krzysztof Penderecki i Ryszard Kapuściński.

Adam Zagajewski urodził się we Lwowie. Gdy miał 4 miesiące rodzina zmuszona była opuścić to miasto i osiedlić się w Gliwicach. Poznawał Lwów jedynie z opowiadań rodziców i dziadka. Pokochał je tak głęboko, że ciągle w jego twórczości powraca tęsknota do zabudowy i zabytków Lwowa. Za książkę

poświęconą tej tematyce „Dwa miasta” otrzymał nagrodę „Nike”, polecam ją. Jest dostępna w wersji angielskiej w Cuyahoga County Public Library.

"Twarze"

Wieczorem na rynku świeciły twarze ludzi, których nie znałem. Patrzyłem chciwie na ludzkie twarze: każda była inna.

Każda coś mówiła, przekonywała, śmiała się, cierpiała.

Pomyślałem, że miasto budują nie domy, nie place, bulwary, parki, szerokie ulice, tylko twarze płonące jak lampy, jak palniki spawaczy, którzy w nocy w obłokach iskier naprawiają żelazo.

"Figi"

Figi są słodkie, lecz nie trwają długo.

W transporcie szybko marnieją, mówi właściciel sklepiku.

Jak pocałunki, dodaje jego żona, zgarbiona staruszka o wesolych oczach.

Adam Zagajewski

ADAM ZAGAJEWSKI
PRINCESS OF ASTURIAS AWARD
FOR LITERATURE 2017

Your Majesties,

Dear Laureates,

Ladies and Gentlemen,

Poetry is the least technical of the arts. It does not arise from the workshop or from theory. It does not arise from science (although, we might add, having an education does no-one any harm, not even a poet), but rather it arises from the emotion of the mind and heart, which can neither foresee nor plan, as Leonard Cohen so beautifully expressed some years ago in this very place. That is why poets do not know themselves, often living in a state of insecurity, patiently awaiting the opening of the gates of language.

We do not know what poetry is, even though people have written about it in thousands of books which can be found in all the major libraries. Each generation creates their own vision of poetry, while at the same time remaining faithful to traditional forms, without interrupting the continuity of a process that had begun even before Homer and that continues to this day, through Antonio Machado and Zbigniew Herbert, and onwards.

Ovid wrote his most beautiful poems in exile, in a small town, a fishing village, on the shores of the Black Sea, in Tomis. He did not understand the local language and it was only when he gazed at the endless surface of the water that the dark waves reminded him of the colour of the Tyrrhenian Sea.

Wisława Szymborska, a profoundly honest person, wrote poems in the second half of the 1950s in a state of desperation stemming from her betrayal of the truth of poetry and for having allied herself with a sombre political system when she was young.

In today's world, all everyone wants to talk about is the community and politics, and it is true that these are important. But there are also individual souls, with their preoccupations, their joy, their rituals, their hope, their faith, with the illumination we sometimes experience. We debate about classes and social strata; yet, on a day-to-day basis, we do not live within the collective, but in solitude. We do not know what to do with a moment of epiphany; we are unable to preserve it.

Societies are rapidly secularized, and those who today defend religion sometimes resort to detestable socio-political practices; religion all too often allies with the extreme right. Czesław Miłosz, a fervently religious poet, a Catholic, while at the same time a supporter of an open, democratic society, is contemptuously repudiated today by reactionary Catholic groups.

It is not difficult to realize that we find ourselves at a time which is hardly auspicious for poetry. Anyone who occasionally participates in any of the numerous poetry festivals held in Europe, regardless of which country, cannot fail to notice that the public at poetry gatherings is systematically on the decrease.

Poetry is not in fashion; crime fiction, the biographies of tyrants, American movies and British television series are in fashion. Politics is in fashion. Fashion is in fashion. Relationships are in fashion. Substance is not in fashion. Skinny pants, flower print dresses, pearls on clothes, red sweaters, plaid coats, silver boots and appliqué jeans are all in fashion.

Bicycles and scooters are in fashion, as are marathons and half marathons and Nordic walking; to pause in the middle of a spring meadow is not in fashion, neither is reflection. Doctors tell us that lack of physical activity is harmful to health. A moment of reflection is hazardous to health; you have to run, you have to escape from yourself.

When I was just over twenty, I was fascinated by critical poetry in the face of the totalitarian system that governed my country. At that time, a stormy, impetuous period, friendships and alliances arose that endure to this day. But almost all the poets who were brought together in that period by their opposition to injustice followed a different path; they also discovered other artistic continents.

We discovered the duality of the world: on the one hand, imagination; on the other, the obstinate reality of a November morning when the leaves had already fallen from the trees. For a long time, I did not know which was more important: what exists or what does not exist. People who go to

work early in the morning, the sleepy men who read the main headlines in sports newspapers and follow the defeats and victories of their favourite soccer clubs and the women who doze on the bus. Or rather hidden things, music and the moon, cities that no longer exist, paintings in museums by the great masters, both current and past. And it took me many years to understand that we have to take into account both sides of this unequal dualism; because we live in an eternal state of ambivalence, we cannot forget the suffering of people and animals, or forget evil, which is much more tenacious and cunning than the dreams we pursue.

We cannot forget evil, injustice which continually changes shape, the things that perish, but neither can we forget happiness, the ecstatic experiences that the thick handbooks of political theory or sociology have not managed to predict.

When I was a child, Spain seemed a distant and wonderful country to me, a place straight out of legend, where the sun shone more and where the shadows were darker; the country of Don Quixote, knights and princesses. Later, I got to know the real, modern Spain, one of the pillars of the European Union. And here I am today, in Asturias, and I am the guest of a princess – I cannot get over my amazement. As you can see, everything changes, but nothing changes.

It turns out that I have faithful and attentive readers in Spain. This is the best thing that can happen to a writer of books, regardless of whether these are collections of poems or novels. Thank you so much for this very special award.

Translated by Paul Barnes.
www.fpa.es

Adam Zagajewski (born June 1945, in Lwów, now Lviv, Ukraine) is a poet, novelist and essayist who graduated in Philosophy and Psychology from the Jagiellonian University, Krakow. One of the most famous contemporary Polish poets, he is considered one of the Generation of '68 or New Wave, made up of writers committed to political engagement in their works. Zagajewski created two of the main slogans of this group: *Powiedz prawdę* (Tell the truth) and *Mów Wprost* (Speak up). Successively exiled in Germany, Paris and the USA, he returned to Krakow in 2002, where he now lives. He is co-editor of the literary magazine *Zeszyty literackie*, published in Paris, and has been a visiting professor at the University of Houston, a position he currently holds at the University of Chicago.

Social and Cultural Events at the Center & Slavic Village

Sun. March 25	Święconka, Easter Dinner
Sun. April 1	Easter, No Lunch
Sat. April 21	Reverse Raffle 6 PM
Sun. April 29	May Constitution Day Parade
May 1-3 rd	Constitution Day Activities
Thrs. May 3	Reception 7 PM
Sat. July 21	Picnic

Non-PACC Activities

Sat. March 10	Cleveland Society of Poles Polish Heritage Award Banquet honoring Fr. Eric Orzech. For reservations call 216 406 4316.
---------------	--

Rozmowa emerytów

Głównym tematem rozmów ludzi w podeszłym wieku jest opowiadanie o swoich dolegliwościach. Nie znośłem tego, ale od jakiegoś czasu złapałem się na tym, że robię to samo.

Którejś niedzieli, w czasie lunchu w Polsko-Amerykańskim Centrum Kultury w Cleveland, przysiadłem się do znajomych. Przywitanie, grzecznościowa wymiana zdań na temat samopoczucia i wskakuję na temat zdrowia.

– Czy wiecie, że Szpital Cleveland Clinic (jeden z najlepszych na świecie) wprowadził zdalne wizyty lekarskie – mówię.

– Jakie zdalne? – dziwi się znajomy.

– Zdalnie sterowane?

– Nie – odpowiadam oburzony. Po prostu, w przypadku jakiejś doraźnej niedyspozycji łączysz się z lekarzem przez komputer. On Cię widzi i słyszy, ty jego też. Mówisz mu, co ci dolega i przez Internet może ci doradzić, a receptę wysłać do apteki, którą mu wskażesz. Ostatnio zabolalo mnie gardło. Święta, wszystko pozamykane, a mnie gardło boli, jak cholera i ledwo mogę mówić. Sympatyczny pan doktor wypytał mnie szczegółowo o moje dolegliwości, moją aptekę, a na koniec poprosił o pokazanie gardła do kamery komputerowej. Otworzyłem usta i skierowałem w kierunku kamery.

– Szerzej otwórz buzię i zbliż do kamery – poprosił pan doktor.

W tym momencie znajomy przerywa mi: – A co się dzieje, jeśli ktoś ma hemoroidy?

Stanisław Kwiatkowski

OUR SPONSORS

Komorowski Funeral Home: 4105 East 71 St, tel. 216-341-1854 lub
2258 Professor St., tel. 216-771-1558

*

Golubski Funeral Home: 6500 Fullerton Ave, tel. 216-341-0940 lub
5986 Ridge Rd., tel. 440-886-0200 (mówimy po polsku)

*

Sokolowski's University Inn

1201 University Road, Cleveland, Ohio 44113, tel. 216-771-9236
Private parties, showers, weddings, business lunches, cafeteria services

*

Fowler Electric Co. – Eugene Trela, tel. 440-786-9777

*

Krakow Deli – 5767 Ridge Rd Parma, OH 44129, tel. 440 292 0357
Polish Store with great assortment of Polish meats and imported goods

*

The Original Mattress Factory – Ronald Trzcinski , tel. 216-661-3888

*

Architectural Rendering – Kuba Wisniewski, tel. 440-582-2367

*

Heights Drapery Co. – Alina Czernec, tel. 216-642-8744

*

The Cleveland Opera – Dorota and Jacek Sobieski, tel. 216-816-1411
www.theclevelandopera.org

*

Polish Radio Program – Eugenia Stolarczyk – WERE 1490 AM, Sun. 9:00 – 10:00 AM
WCPN – 90.3 FM, Sun. 9:00 – 10 PM

*

Polish Radio Program – “Memories of Poland”, Anna Klik i Monika Sochecki
WCSB 89.3 FM, Sat. 12:30 – 2:00 PM

*

Third Federal Savings and Loans

Marc A. Stefanski, Chairman and CEO, tel. 216-429-5325

*

R.A. Murphy Co. Roofing, Bob Murphy (Wisniewski) tel. 216-696-4905, 440-585-7447

Polish-American Cultural Center
6501 Lansing Avenue
Cleveland, OH 44105

NONPROFIT ORG.
U.S. Postage Paid
Cleveland, OH
Permit No. 165

The Cleveland Opera

La traviata Verdi

Wednesday, March 14, 2018 at 7:00 pm

Polish-American Cultural Center, 6501 Lansing Avenue, Cleveland OH 44105

Free refreshments sponsored by

The Cleveland Opera. Guarded parking.

Friday, March 16, 2018 at 7:30 pm

First Baptist Church of Greater Cleveland, 3630 Fairmount Blvd, Shaker Heights OH 44118

Free refreshments sponsored by

The Cleveland Opera. Convenient parking.

Sunday, March 18, 2018 at 3:30 pm

The Tudor Arms Hotel Grand Ballroom, 10660 Carnegie Avenue, Cleveland OH 44106

Refreshments available for purchase from Tudor Arms.

Free valet parking sponsored by The Cleveland Opera.

The eternal love story of Alfredo & Violetta brought to life by Verdi's glorious music will feature soloists, orchestra, chorus, costumes, sets, staging, and supertitles. Especially for our audiences, this production is created in the Art Deco style of the Great Gatsby Era. Let's celebrate the Golden Age of Cleveland in its luxurious 1920's!

TICKETS

*\$55 Sponsor Seating, \$25 General Admission, \$10 Student are available online through **The Cleveland Opera** or by calling **216 816 1411***

For additional information,

call **216 816 1411**

or visit www.thelevelandopera.org

FEATURING

Dorota Sobieska, soprano - Violetta Valéry
Timothy Culver, tenor - Alfredo Germont
Brian Keith Johnson, baritone - Giorgio Germont
Elizabeth Frey, mezzo-soprano - Flora Bervoix
Ashley Hafler, soprano - Annina
Cory James Svette, tenor - Gastone de Letorières
Jeremy Gilpatric, baritone - Barone Douphol
Bryant Bush, bass - Marchese d'Obigny
Daniel Fridley, bass - Dottore Grenvil

F O R U M CLEVELAND, OH 44105 * 6501 LANSING AVENUE - Phone/fax 216 - 883 - 2828

www.naforumcle.com, E-mail: forumpacc@yahoo.com, Publisher: Polish-American Cultural Center. **Agata Wojno** - Editor in Chief (216-832-7638), **Stanislaw Kwiatkowski** - Editor in Chief Emeritus, **Fr. Jerzy Kusy** Associate Editor, **Darek Wojno** - Managing Editor, **Editorial Contributors:** Eugeniusz Bak, Lech Foremski, Alexandra Hart, Joseph Hart, Sean Martin, Malgorzata Oleksy, Ryszard Romaniuk, Elzbieta Ulanowski, Andrzej Stępień, Zofia Wisniewski, Maria Sladewski